

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Karla Černína, Ph.D.

žalobce: **JUDr. M. F.**, narozen X
bytem X

proti žalované: **Uherskohradištská nemocnice a.s.**
sídlem J. E. Purkyně 365, 686 68 Uherské Hradiště

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 1. 2022, č. j. S-UHN-2020-03048,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 7. 1. 2022, č. j. S-UHN-2020-03048, se ruší.
- II. Žalované se ukládá, aby do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku poskytla žalobci informace v rozsahu všech jmen a názvů všech poddodavatelů obsažených v nabídce obchodní korporace NAVERTICA a. s. (z bodu V. nabídky označeného jako „*Seznam poddodavatelů*“ na str. 85 nabídky), kterou NAVERTICA a. s. podala jako uchazeč o veřejnou zakázku „*Ekonomický informační systém pro nemocnice Zlínského kraje*“ č. NEN N006/19/V00016475.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 3 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. V projednávané věci jde o poskytnutí informací z nabídky uchazeče NAVERTICA a. s. podané do zadávacího řízení na veřejnou zakázku s názvem „*Ekonomický informační systém pro nemocnice Zlínského kraje*“.
2. Dne 29. 7. 2020 požádal žalobce žalovaného o poskytnutí informací ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „*informační zákon*“), konkrétně o poskytnutí nabídky uchazeče NAVERTICA podané do výše uvedeného zadávacího řízení. Dne 12. 8. 2020 bylo žalobci doručeno 1. rozhodnutí žalované o odmítnutí informace s odůvodněním, že mu nabídka bez souhlasu NAVERTICA nemůže být poskytnuta. NAVERTICA totiž nesouhlasila s poskytnutím nabídky žalobci a od počátku ji označila za důvěrnou. Dne 31. 8. 2020 žalobci bylo doručeno 1. rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů („ÚOOÚ“) z 31. 8. 2020, č. j. UOOU-03605/20-2, kterým bylo jeho odvolání vyhověno a rozhodnutí žalované bylo zrušeno. Podle ÚOOÚ nebylo zřejmé, na základě jakých zákonných ustanovení žalovaná žádost odmítla. V případě ochrany obchodního tajemství s odkazem na § 9 informačního zákona bylo nezbytné, aby informace splňovaly kumulativně znaky obchodního tajemství dle § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku. Z těchto důvodů (a též proto, že požadovanou informaci žalovaná nepostoupila ÚOOÚ) – neshledal odvolací orgán naplnění podmínek dle § 16 odst. 4 informačního zákona pro přikázání poskytnout informace.
3. Dne 22. 9. 2020 žalovaná doručila žalobci požadovanou nabídku od NAVERTICA, avšak údaje, o které se žalobce zajímal, byly začerněné, tj. zneprístupněné. Šlo o verzi nabídky, v níž NAVERTICA začernila skutečnosti považované za obchodní tajemství a poslala ji žalované jako způsobilou k zaslání žalobci. I proti tomuto rozhodnutí žalované podal žalobce odvolání. Žalovaná v přípisu z 6. 10. 2020 požádala ÚOOÚ, aby ji zavázal právním názorem, které informace z příloženého „*Seznamu poddodavatelů*“ lze poskytnout žalobci (s odůvodněním, že žalovaná nemá možnost přezkoumat tvrzení NAVERTICA o obchodním tajemství a důvěrnosti informací). ÚOOÚ ve 2. rozhodnutí z 19. 10. 2020, č. j. UOOU-03605/20-5, uložil žalované vyřídit žádost žalobce o poskytnutí informací. ÚOOÚ znovu uvedl, že je nezbytné, aby se žalovaná zabývala všemi definičními znaky obchodního tajemství dle § 504 občanského zákoníku a pečlivě svůj postup odůvodnila. Nebylo totiž možné vyloučit, že žalovaná dojde k závěru, že údaje jsou osobními či důvěrnými.
4. Ve 3. rozhodnutí z 12. 2. 2021 žalovaná uvedla, že NAVERTICA jí přípisem ze dne 12. 11. 2020 sdělila, že požadované informace (údaje o subdodavatelích) jsou obchodním tajemstvím s odůvodněním, že „*v oboru, v němž se pohybuje, není přebršel dalších subjektů. O tom ostatně svědčí i skutečnost, že ani do veřejné soutěže se nepřihlásilo větší množství uchazečů. Je to přitom konkrétní sestava subdodavatelů, kdo jasným způsobem ukazuje na zvolené technické řešení dodávky daného informačního systému. Každý ze subdodavatelů má totiž svůj vlastní jedinečný produkt, nicméně právě schopnost tyto jedinečné produkty propojit mezi sebou v určité sestavě je obchodním tajemstvím (...) jinak než tajením konkrétní skladby subdodavatelů před nepovolanými osobami a konkurencí jej ani chránit nemůže*“. Žalovaná zopakovala, že nemá možnost, jak ověřit tvrzení NAVERTICA o obchodním tajemství. ÚOOÚ nicméně i ve 3. rozhodnutí (z 30. 3. 2021) rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k novému projednání. Důvodem byla opět nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Žalovaná se podle ÚOOÚ nezabývala splněním definičních znaků obchodního tajemství, přičemž tuto otázku si musí povinný subjekt zdůvodnit sám a ÚOOÚ jeho úvahu nahradit nemůže.

5. Ve 4. rozhodnutí z 15. 9. 2021 žalovaná uvedla, že požadovaná jména a názvy všech subdodavatelů, subzhotovitelů a dalších osob, které měly plnit veřejnou zakázku, nemohou být žalobci poskytnuta, neboť NAVERTICA je označila za obchodní tajemství a zdůvodnila to. Žalovaná má omezené možnosti ověřit tvrzené skutečnosti. Proto se přiklonila k tomu, že odůvodnění od NAVERTICA je oprávněné a ztotožnila se s ním. Podle žalované jsou naplněny kumulativní podmínky obchodního tajemství, tudíž žalobci nelze požadované informace vydat. Po podání odvolání žalovaná v přípise doručeném ÚOOÚ podotkla, že by byla vděčna, pokud by ÚOOÚ ve věci samé rozhodl a určil, v jakém rozsahu a podobě může žalovaná vydat žalobci požadované informace. Nadto v dopise z 8. 10. 2021 se žalovaná připojila k žádosti žalobce, aby ÚOOÚ přikázal žalované požadovanou informaci žalobci poskytnout. ÚOOÚ čtvrtým rozhodnutím z 26. 10. 2021 opět zrušil rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k novému projednání s odůvodněním, že žalovaná uvedla jen obecná tvrzení, ze kterých není zřejmé, zda a jak se zabývala naplněním znaků obchodního tajemství k odmítnutým informacím. Její rozhodnutí tak je znovu nepřezkoumatelné.
6. Páté rozhodnutí žalované ze 7. 1. 2022 se ve výroku shoduje s jejím 4. rozhodnutím. V odůvodnění žalovaná cituje dopis od NAVERTICA z 12. 11. 2020, definici obchodního tajemství obsaženou v § 504 občanského zákoníku a uzavírá, že žalobcem požadované skutečnosti jsou obchodním tajemstvím. Identifikací subdodavatelů a subzhotovitelů a jejich předpokládaného rozsahu plnění v KČ, kteří mají každý o sobě unikátní produkt, a spojením těchto produktů do plnění, které je předmětem nabídky do veřejné zakázky, může být v odborných kruzích rozšiřován a vyzrazen produkt od NAVERTICA. Podle žalované je na základě seznamu subdodavatelů a subzhotovitelů identifikovatelný produkt na malém trhu České republiky konkurenčně významný, dostatečně určitelný i ocenitelný a není v příslušných obchodních kruzích běžně dostupný. Právě jeho utajováním (v nabídkách je označen za obchodní tajemství) se NAVERTICA snaží dostupnosti bránit. S odkazem na § 9 odst. 1 informačního zákona proto žalovaná informaci neposkytla.

II. Obsah žaloby

7. Proti pátému rozhodnutí žalované ze 7. 1. 2022 podal žalobce žalobu, aniž by opětovně podával odvolání k nadřízenému subjektu. Domáhá se, aby soud přikázal žalované poskytnout žalobci jím požadované informace v rozsahu všech jmen a všech názvů všech subdodavatelů, subzhotovitelů, poddodavatelů a dalších osob, které měly plnit veřejnou zakázku.
8. K přípustnosti žaloby poznamenal, že v jednání žalované i ÚOOÚ spatřuje obstrukční snahy předpojatého formalismu. Od 27. 7. 2020 se věc nijak neposunula a dochází k procesnímu „ping-pongu“ a z důvodu nezpůsobilosti odvolacího orgánu přikázat žalované požadované informace poskytnout. Jediným procesním prostředkem obrany tak je správní žaloba.
9. K věci samé pak uvedl, že pouhý seznam subdodavatelů NAVERTICA, kteří se měli podílet na plnění veřejné zakázky, na kterou měly být použity finance z veřejných rozpočtů, nemůže být z povahy věci obchodním tajemstvím, byl-li předán zadavateli. Poukaz žalované na nesouhlas NAVERTICA se zveřejněním informací nepostačuje pro závěr o naplnění všech kumulativních znaků obchodního tajemství. Samotné tvrzení NAVERTICA, že každý ze subdodavatelů má vlastní jedinečný produkt, jejichž propojení

tvoří obchodní tajemství, brání kontrole (ověření) tohoto tvrzení. Jedná se o tvrzení ryze hypotetické.

III. Vyjádření žalované k žalobě

10. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že nemá možnost ověřit, zda se skutečně jedná o obchodní tajemství či nikoliv. Specializace právního oddělení žalované spočívá primárně ve zdravotnictví. Žalovaná nemá kapacity, možnosti, ani odbornost přezkoumávat, co je a co není obchodním tajemstvím. Žalovaná opakovaně (leč marně) žádala ÚOOÚ, aby spor věcně rozhodl a uvedl, jaké informace žalovaná žalobci může poskytnout. Je připravena poskytnout žalobci informace obratem v rozsahu, jaký určí soud.

IV. Přípustnost žaloby

11. Žalobce svojí žalobou brojí proti (pátému) rozhodnutí povinného subjektu. Má za to, že v dané věci již nebylo účelné podávat odvolání, proto se obrátil přímo na soud.
12. Takový postup umožňuje judikatura Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 24. 10. 2018, č. j. 7 As 192/2017-35, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že *„ochrana ve věcech svobodného přístupu k informacím je specifická a nesmí být v žádném případě formalistická. Proto podá-li žadatel o informaci žalobu proti rozhodnutí povinného subjektu poté, co povinný subjekt opětovně rozhodl způsobem pro žalobce negativním, nesmí správní soud takovouto žalobu odmítnout, ale musí ji věcně projednat, samozřejmě jsou-li dány ostatní podmínky řízení.“* Z výše uvedeného plyne, že *„žadatel o informace může ve věcech svobodného přístupu k informacím podat žalobu přímo proti rozhodnutí povinného subjektu, kterým povinný subjekt po předchozím zrušovacím rozhodnutí odvolacího orgánu znovu odmítl požadovanou informaci poskytnout“* (viz body 38 a 40 citovaného rozsudku).
13. O situaci procesního „ping-pongu“ mezi správními orgány šlo i v souzené věci. Ve čtyřech rozhodnutích ÚOOZ žalované stále vytýkal vadu nepřezkoumatelnosti, aniž by sám posoudil naplnění všech kumulativních znaků obchodního tajemství dle § 504 obchodního tajemství. Ani v posledním rozhodnutí žalovaná informaci neposkytla a v podstatě setrvala na svých závěrech obsažených v předchozím rozhodnutí o odmítnutí požadované informace. Za takové situace nelze po žalobci spravedlivě požadovat, aby znovu vyčerpал odvolání. Rozhodnutí o odvolání by s vysokou pravděpodobností vedlo nanejvýš ke stejnému procesnímu výsledku, kterého již tolikrát dosáhl (tj. ke zrušení 5. rozhodnutí a opětovnému vrácení věci žalované k dalšímu projednání). Takovou situace soud považuje za nežádoucí. Není standardní, aby po devíti rozhodnutích správních orgánů žalobce stále neměl konečnou odpověď na to, zda má nárok na poskytnutí požadované informace. Jsou tak splněny podmínky pro to, aby soud žalobu věcně projednal i bez podání odvolání proti 5. rozhodnutí žalované (viz rozsudek č. j. 7 As 192/2017-35, nebo rozsudek Městského soudu v Praze z 12. 1. 2022, č. j. 14 A 42/2021-49, body 22-26, rozsudek Krajského soudu v Brně z 23. 6. 2022, č. j. 30 A 88/2019-221, bod 26, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu z 14. 4. 2022, č. j. 10 As 542/2021-99, body 18-19).

V. Posouzení věci soudem

14. Soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního („s. ř. s.).
15. Žaloba je důvodná.
16. Podle § 9 odst. 1 informačního zákona platí, že *„pokud je požadovaná informace obchodním*

tajemstvím, povinný subjekt ji neposkytne“. V poznámce pod čarou toto ustanovení odkazuje na § 17 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku. Pojmové znaky obchodního tajemství (dříve vyplývající právě z § 17 obchodního zákoníku) jsou v současnosti upraveny v § 504 občanského zákoníku, podle něhož „*obchodní tajemství tvoří konkurenčně významné, určitelné, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem a jejichž vlastníky zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení*“. Zákon tedy stanoví, že aby se mohlo jednat o obchodní tajemství, musí být naplněno 6 podmínek, a to: a) konkurenční významnost, b) určitelnost, c) ocenitelnost, d) běžná nedostupnost v příslušných obchodních vztazích, e) souvislost se závodem a f) zajišťování utajení. Podmínky musí být naplněny kumulativně a jejich existencí je třeba se odpovídajícím způsobem zabývat a vypořádat se s ní v odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí žádosti (viz např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 7. 2020 č. j. 10 A 166/2019-53 nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 12. 2021, č. j. 31 A 140/2020-198, bod 15). Z hlediska přezkoumatelnosti závěrů povinného subjektu není dostačující, pokud povinný subjekt v rozhodnutí o odmítnutí žádosti konstatuje existenci obchodního tajemství bránícího poskytnutí požadovaných informací, aniž by blíže zdůvodnil, na základě jakých zjištění tento závěr učinil (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2011, č. j. 9 Ca 350/2008-59).

17. Žalovaný v napadeném rozhodnutí měl za to, že podmínky, aby bylo možné požadovanou informaci označit za obchodní tajemství, byly v projednávané věci splněny. Žalobce však naplnění podmínek plynoucích z § 504 občanského zákoníku zpochybňuje. Má za to, že účastní-li se NAVERTICA veřejné zakázky, nemůže údaj o subdodavatelích označit za obchodní tajemství, neboť jej zpřístupnila zadavateli.
18. Podle § 16 odst. 5 informačního zákona *soud při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout*. Pravomoc využít § 16 odst. 5 informačního zákona má soud zejména tehdy, pokud správní orgán opakovaně v téže věci vydá nepřezkoumatelné rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2019, č. j. 4 As 18/2018-59).
19. Taková situace nastala i v nyní projednávané věci. Rozhodnutí žalované byla opakovaně zrušena ÚOOÚ pro nepřezkoumatelnost. Odvolací orgán čtyřikrát konstatoval nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované, avšak nikdy nepřistoupil k věcnému posouzení problematiky (posouzení otázky splnění definičních znaků obchodního tajemství) a k event. využití jeho pravomoci dle § 16 odst. 4 věta druhá informačního zákona přikázat žalované požadovanou informaci žadateli poskytnout (navzdory tomu, že jej o to žalovaná opakovaně žádala a za tímto účelem mu i zasílala žádanou informaci). Vzdor takové specifické situaci odvolací orgán nepostupoval v zájmu snahy o rychlé ukončení informačního sporu. Namísto toho věc opakovaně vracel žalované k novému projednání. Činil tak přesto, že mu právní úprava svěřuje kompetence a věcně zasáhnout ve prospěch práva žadatele na přiměřenou délku řízení (viz § 16 odst. 4 informačního zákona). Pokud tak ÚOOÚ neučinil, žalobce se obrátil s podanou žalobou na soud a požaduje, aby soud s využitím pravomoci podle § 16 odst. 5 věty druhé informačního zákona předmětný informační spor ukončil (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2022, č. j. 10 As 542/2021-99, body 18-19).

20. Při postupu podle § 16 odst. 5 informačního zákona má soud nejen postavení orgánu kasačního, nýbrž i postavení orgánu nalézajícího hmotné právo, tj. výjimečně zde dochází i k uplatnění apelačního principu s ohledem na urychlení procesu poskytování informací. V rámci této nalézací pravomoci tak soud musí rovněž posoudit, zda existují důvody pro odmítnutí žádosti. Pokud ne, je povinen povinnému subjektu nařídit požadované informace poskytnout (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014 č. j. 8 As 55/2012-62).
21. Soud tedy hodnotil, zda žalobcem požadované údaje představují obchodní tajemství či nikoliv. Pokud by se o obchodní tajemství jednalo, nemohla by být požadovaná informace poskytnuta s odkazem na § 9 odst. 1 informačního zákona.
22. Soud se nejprve zabýval tím, zda je splněna podmínka utajování informace jejím vlastníkem.
23. Zajišťování utajení obchodního tajemství pravidelně spočívá v kumulaci opatření organizační, technické i jiné povahy. Podnikatel musí zajišťovat utajení skutečností „odpovídajícím způsobem“, což znamená efektivní činnost s využitím dostupných prostředků. Podnikatel musí učinit taková opatření, která se s ohledem na zavedenou praxi při utajení obdobných informací v obchodních kruzích využívají, a to i s přihlédnutím k ocenitelné hodnotě obchodního tajemství [shodně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 25. 2. 2021, č. j. 2 As 86/2019-78, body 32-33, nebo Svoboda, K. in Švestka J., Dvořák J., Fiala J., aj. *Občanský zákoník: Komentář, Svazek VI* (§ 2521-3081). Wolters Kluwer. Dostupné v Systému ASPI].
24. Uchazeč o veřejnou zakázku (tj. i NAVERTICA) objektivně musí být srozuměn s tím, že zasláním nabídky zadavateli (která obsahuje i seznam poddodavatelů) podané v rámci zadávacího řízení, se informace o poddodavatelích dostane do dispozice zadavatele. K tomu může dojít již na základě neveřejného otevírání nabídek v elektronické podobě [viz § 109 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek („ZZVZ“), přičemž dle zadávací dokumentace mohly být nabídky podány výhradně v elektronické podobě (viz § 28 odst. 2 ZZVZ)]. Nadto osoby přítomné otevírání nabídek nejsou vázány povinností mlčenlivosti ve vztahu k informacím, které se dozví (srov. např. rozsudek NSS z 25. 2. 2021 č. j. 2 As 86/2019-78, bod 34.).
25. Ustanovení § 217 ZZVZ pojednává o písemné zprávě zadavatele. Z odst. 1 plyne, že „[z]adavatel vyhotoví o každém zadávacím řízení písemnou zprávu.“ Z odst. 2 písm. e) a f) pak dále vyplývá, že *písemná zpráva musí obsahovat alespoň označení dodavatelů, s nimiž byla uzavřena smlouva, resp. označení poddodavatelů dodavatelů, pokud jsou zadavateli známi.* Odst. 4 stanoví, že „[z]adavatel odešle na vyžádání písemnou zprávu Evropské komisi. Z odst. 5 dále plyne, že „[z]adavatel je povinen do 30 pracovních dnů od ukončení zadávacího řízení uveřejnit písemnou zprávu na profilu zadavatele.“
26. Z citovaného ustanovení je podle soudu zřejmé, že NAVERTICA objektivně musela být srozuměna s tím, že pokud s ní zadavatel uzavře smlouvu na veřejnou zakázku, zveřejní na svém profilu v souladu s § 217 ZZVZ písemnou zprávu obsahující mj. označení poddodavatelů NAVERTICA v rámci dané veřejné zakázky. S tím, že údaje z její nabídky mohou být následně zveřejněny na základě žádosti o poskytnutí informace, měla být NAVERTICA srozuměna. Jak plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu, „[v]ýběrové řízení, jehož prostřednictvím má být nakládáno s veřejnými prostředky, musí pro svůj veřejný charakter umožňovat veřejnou kontrolu, k níž právo na poskytnutí informací s tímto

výběrovým řízení souvisejících neoddělitelně náleží; (...) Tím, že se soutěžitelé rozhodli dotyčného výběrového řízení účastnit, byli současně nuceni respektovat jak uvedené požadavky zadavatele, tak také požadavky kladené na toto výběrové řízení právním řádem (...), z nichž nejdůležitějším je v kontextu projednávané věci právě požadavek transparentnosti a s ní související možnost veřejné kontroly. (...) Není proto rozhodné, zda účastníci výběrového řízení vyjádřili formalizovaným aktem souhlas s poskytnutím požadovaných informací stěžovateli; již samotnou účastí v daném výběrovém řízení je totiž takový souhlas obsažen. Vzhledem k aplikovatelnosti zásady transparentnosti lze uzavřít, že v posuzovaném případě staly se informace obsažené v odevzdaných nabídkách součástí veřejné soutěže, a tudíž i veřejně dostupným zdrojem informací“ (viz rozsudek ze dne 14. 8. 2014, č. j. 10 As 59/2014-41; obdobně rovněž rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 4. 2012, č. j. 15 Ca 89/2009-55). I u neúspěšných uchazečů se totiž informace z nabídky odevzdané do veřejné zakázky stávají veřejně dostupným zdrojem informací, neboť podání nabídky do veřejné zakázky lze chápat jako udělení souhlasu s poskytnutím informací z nabídky vyjma dílčích informací, jež jsou z poskytování podle zákona vyloučeny (viz zejm. § 218 ZZVZ citovaný níže).

27. Dle § 218 ZZVZ se za důvěrné považují údaje nebo sdělení, které dodavatel poskytl zadavateli v zadávacím řízení a označil je jako důvěrné (odstavec 1). Zadavatel neposkytne podle zákona o svobodném přístupu k informacím, a) do ukončení zadávacího řízení informace, které se týkají obsahu nabídek a osob, které se podílejí na průběhu zadávacího řízení, b) důvěrnou informaci podle odstavce 1; to neplatí pro informace, které má zadavatel povinnost podle tohoto zákona uvést ve zprávě o hodnocení, oznámení o výběru dodavatele, výsledku posouzení splnění podmínek účasti vybraného dodavatele nebo v písemné zprávě zadavatele (odstavec 2). Zadavatel nemusí uveřejnit informaci podle tohoto zákona, pokud by její uveřejnění znamenalo porušení jiného právního předpisu nebo by bylo v rozporu s veřejným zájmem, nebo by mohlo porušit právo dodavatele na ochranu obchodního tajemství nebo by mohlo ovlivnit hospodářskou soutěž (odstavec 3).
28. Z § 218 odst. 2 písm. b) ZZVZ plyne, že i pokud by NAVERTICA výslovně označila informaci o jejích poddodavatelích vůči zadavateli veřejné zakázky (žalované) za důvěrnou, přesto by žalovaná nebyla oprávněna odeprít poskytnutí této informace žalobci. Jedná se totiž o informaci, kterou měl zadavatel povinnost uvést v písemné zprávě. Totožný závěr plyne rovněž ze stanoviska generálního advokáta M. Campos Sánchez-Bordony ze dne 12. 5. 2022, C-54/21, *Konsorcjum: ANTEA POLSKA S.A., Pectore-Eco sp. z o.o., Instytut Ochrony Środowiska – Państwowy Instytut Badawczy proti Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie*, vztahujícího se k výkladu čl. 21 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/24/EU ze dne 26. února 2014 o zadávání veřejných zakázek a o zrušení směrnice 2004/18/ES, podle něhož „stěží lze mít za to, že dokumenty, jejichž zveřejnění vyžaduje samotná směrnice 2014/24, mohou být klasifikovány jako obchodní tajemství nebo jiné důvěrné informace (...). Totéž platí pro situaci třetích osob nebo subjektů, jejichž zdroje chce uchazeč využít, nebo subdodavatelů, které navrhuje ve své nabídce. Aniž jsou dotčeny obecné povinnosti týkající se ochrany osobních údajů, označení dotčených osob nemůže být utajeno, pokud zadávací podmínky vyžadují jejich zveřejnění, a tvrzení o hypotetickém riziku „přetažení“ jeho lidských zdrojů není dostačující“ (body 63-65).
29. Navíc za důvěrnou informaci se ve smyslu § 218 odst. 1 ZZVZ považují jen ty údaje, které dodavatel jako důvěrné výslovně označil (srov. Krč, R., Vaněček, J. *Zákon o zadávání veřejných zakázek*, 1. vydání, C. H. Beck, 2022, str. 788 až 790, nebo Šebesta, M., Novotný,

P., Machurek, T., Dvořák, D. a kol. *Zákon o zadávání veřejných zakázek*, 2. vydání, C. H. Beck, 2022, str. 1301 až 1308). Z ničeho neplyne, že by NAVERTICA údaj o označení jejích poddodavatelů výslovně označila v nabídce za důvěrný (v nabídce je toliko na úvodní straně velmi malým písmem napsán text „*Veškerá práva vyhrazena. Veškeré informace uvedené v tomto dokumentu jsou vlastnictvím NAVERTICA a.s. Žádná část tohoto dokumentu nesmí být kopírována, uchovávána v dokumentovém systému nebo přenášena jakýmkoli způsobem včetně elektronického, mechanického, fotografického či jiného záznamu a uveřejněna či poskytnuta třetí straně bez předchozí dohody a písemného souhlasu NAVERTICA a.s.*“). I podle Soudního dvora Evropské unie „*veřejný zadavatel nemůže být vázán pouhým tvrzením hospodářského subjektu, že předávané informace jsou důvěrné. Takový subjekt musí totiž prokázat skutečně důvěrnou povahu informací, s jejichž zpřístupněním nesouhlasí, například tím, že prokáže, že tyto informace obsahují technické nebo obchodní tajemství, že by jejich obsah mohl být využit k narušení hospodářské soutěže nebo že by jej jejich zpřístupnění mohlo poškodit*“ (rozsudek ze dne 7. 9. 2021, C-927/19, *Klaipėdos regiono atliekų tvarkymo centras*). Není tak naplněna překážka poskytnutí požadovaného údaje obsažená v § 218 odst. 2 písm. b) ZZVZ. Vzhledem k tomu, že zadávací řízení již bylo ukončeno, neexistuje ani překážka poskytnutí požadované informace obsažená v § 218 odst. 2 písm. a) ZZVZ.

30. Nebyl tedy naplněn kumulativní znak obchodního tajemství zajišťování utajení, a už proto nelze informaci o označení poddodavatelů považovat za obchodní tajemství ve smyslu § 504 občanského zákoníku, ani ve smyslu § 9 odst. 1 informačního zákona (v tomto smyslu srov. obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2021 č. j. 2 As 86/2019-78, body 34-36, nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 2. 2019, č. j. 31 A 148/2018-175, body 19-20).
31. Soud neshledal ani naplnění znaku běžné nedostupnosti v příslušných obchodních kruzích. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2021 č. j. 2 As 86/2019-78 (bod 37), běžnou nedostupností se rozumí „*skutečnost, která je pro ostatní soutěžitele nebo potenciální soutěžitele natolik neznámá nebo právně nedostupná, že její znalost a možnost využití stále představuje reálnou, a nikoli zcela zanedbatelnou konkurenční výhodu. (...) Skutečnosti mezi ostatními soutěžiteli obecně známé a využitelné nemohou být obchodním tajemstvím ani tehdy, když nejsou běžně využívány. „Obchodními kruhy“ se rozumí nikoli pouze podnikatelé, ale i jiné subjekty, jež mohou při své třeba i nepodnikatelské činnosti předmětnou skutečnost využít (např. nadace, stát).*“ Jak již bylo popsáno výše, údaj o označení poddodavatelů vítězného uchazeče je zveřejňován (na profilu zadavatele), tj. v tomto smyslu je oznamován všem (tedy nejen všem uchazečům) a stává se tak právně dostupným. To platí rovněž v případě, že jsou informace požadovány z nabídky jiného než vítězném uchazeče. Jak bylo vyloženo v bodě 25 výše, informace z nabídky podané do veřejné zakázky se stávají veřejně dostupnou informací. Ani další obligatorní znak obchodního tajemství tak nebyl naplněn.
32. Jak bylo uvedeno v bodě 15 výše, všechny definiční znaky pojmu obchodní tajemství musí být naplněny současně (kumulativně). Pokud tedy soud dospěl k závěru, že nebyly naplněny dva definiční znaky pojmu obchodní tajemství (utajování informace, běžná nedostupnost) nemohl údaj o subdodavatelích obsažený v nabídce NAVERTICA podané do veřejné zakázky představovat obchodní tajemství, tudíž jej nebylo možné žalobci odepřít s odkazem na § 9 odst. 1 informačního zákona. Otázkou naplnění zbývajících znaků obchodního tajemství ve smyslu § 504 občanského zákoníku se soud pro nadbytečnost nezabýval.

VI. Závěr a náklady řízení

33. Na základě uvedeného shledal soud žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. (výrok I.). S ohledem na to, že soud neshledal důvody pro odmítnutí žádosti, nařídil žalovanému poskytnout žalobci požadované informace (§ 16 odst. 5 informačního zákona) ve lhůtě plynoucí z § 14 odst. 5 písm. d) informačního zákona (výrok II.).
34. K formulaci výroku II. soud doplňuje, že žalobce v žalobě požadoval poskytnout informace „*v rozsahu všech jmen a všech názvů všech subdodavatelů, subzhotovitelů, poddodavatelů a dalších osob, které měly plnit veřejnou zakázku Ekonomický informační systém pro nemocnice Zlínského kraje ev. č. NEN N006/19/V00016475 a byly obsaženy v nabídce žalované*“. Součástí správního spisu byla nabídka NAVERTICA v té podobě, v níž NAVERTICA nabídku začernila a doručila žalované jako způsobilou k doručení žalobci. Z této nabídky plyne, že informace požadované žalobcem se nacházejí jen v bodě V. nabídky označeném jako „*Seznam poddodavatelů*“ na str. 85 nabídky. Tuto skutečnost soud promítl do výroku II. rozsudku. Z nabídky se nepodává, že by obsahovala jiné „*subdodavatele*“, „*subzhotovitele*“ či „*další osoby, které měly plnit veřejnou zakázku*“ než právě poddodavatele uvedené v „*Seznamu poddodavatelů*“. Proto soud upřesnil žalobcem požadovaný výrok (ve smyslu, jakou informaci žalobce požadoval v odvoláních z 29. 9. 2020, 23. 2. 2021 či 17. 9. 2021, nebo na stranách 3 a 4 žaloby), a uložil žalované poskytnout žalobci požadované informace. Učinil tak rovněž z důvodu, aby v budoucnu případně nevznikl další spor ohledně toho, zda žalovaná žalobci vyhověla a respektovala výrok soudu).
35. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení vůči žalované. Náklady žalobce tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Žalovaná je tedy povinna žalobci na nákladech řízení nahradit částku 3 000 Kč. K jejímu zaplacení soud stanovil přiměřenou lhůtu (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. listopadu 2022

Mgr. Milan Procházka v. r.
předseda senátu